

52. fejezet - Elhamvad a Főnix

A

z aurorok hatékonyan dolgoztak. Rövid időn belül regisztrálták a kapunál elfogott halálfalók pálcáit, majd nekiláttak, hogy a birtok és a kastély területén található többi támadót is azonosítsák. Több mint kétszáz halálfalót találtak, akiket egytől-egyig elszállítottak az Azkabanba, hogy a vizsgálati fogság idejét szigorú őrizet alatt töltsék.

Harry nagyon megkönnyebbült, amikor látta, hogy a közelében harcolók néhány kisebb-nagyobb sérüléstől eltekintve jól vannak. Amennyire meg tudta ítélni, még Remus is egészségesnek tűnt. Távrolról látta, amikor Tonks átölelte a csapzott bundájú farkast, aki a lány lábához dörgölözött, majd nagy ívben elkerülve az embereket elfutott a Szellemszállás felé.

Harry végigpillantott az iskola védőin. A tanárok, a rend tagjai, és a diákok mind kimerültek voltak, mégis látszott rajtuk a megkönnyebbülés, valamint az aggodalom azokért, akiknek az életéért most is küzdenek a Szent Mungó gyógyítói.

Arthur Weasley lépett Harry mellé.

- Szép volt, fiam.

Nem tudott erre mit felelni zavarában, inkább kerülte a férfi tekintetét. Egyáltalán nem érezte hősnek magát azért, amit tett. Még Voldemort halála sem okozott benne mást, mint felszabadulást a nyomasztó, sötét árny alól, mely egész eddigi életére rányomta a bélyegét.

- Ginny jól van? - kérdezte aggodalommal telt hangon Mr. Weasley.

- Dumbledore Menedékében van, de ne aggódjon, nincs semmi baja - felelte Harry. - Amint lehet, hazaviszem az Odúba.

- Köszönöm, az jó lenne - mosolyodott el megkönnyebbülten a varázsló. - Talán végre ismét együtt lesz az egész család.

Pillantásuk Percy Weasley felé vándorolt, akit máris közrefogtak az ikrek, és mint megmentőjüket megpróbálták varázslattal a levegőbe dobálni. A felszabadult jelenetnek a kapun túl hopyanáló alakok váratlan megjelenése vetett véget: Rufus Scrimgeour és két auror lépte át a birtok kapuját.

Mindegyikükön meglátszott, hogy kemény harc áll mögöttük. A mágiaügyi miniszter dús, oroszlánsörény szerű haja csapzott volt, ruhája szakadt, és bár igencsak megviseltnek tűnt, sárgás ragadozószeme éber pillantással mérte fel a terepet.

- Mr. Weasley! - szólította meg Percyt. - Köszönöm, hogy időben intézkedett. Még ma este részletes beszámolót várok öntől a mai nap minden percéről. - A fiatalember mereven kihúzta magát, hogy válaszoljon, de a varázsló figyelme máris Tonksra és Kingsleyre vándorolt tovább. - Maguk ketten fel vannak függesztve életmentő információk elhallgatásának gyanúja miatt. Addig is, amíg nem tisztázódik a helyzetük, részletes jelentést kérek mindenről a Roxfortban lezajlott eseményekkel kapcsolatban.

- Miniszter úr! Szerintem sokkal fontosabb dolgokkal kellene most foglalkoznia, mint, hogy zaklassa azokat, akik a Roxfort védelmére keltek - állt elé elszántan az igazgatónő. Szúrós tekintete még kócos haja, és használhatatlan karja ellenére is megtette hatását. A miniszter ingerülten fordult felé.

- Mire céloz ezzel, asszonyom?

- Azt a hírt kaptam, hogy Voldemort ma éjjel végre valóban eltávozott az élők sorából.

- Hogy mondja? - kapta fel a fejét a miniszter. - Van erre kézzelfogható bizonyítéka?

Harry megelégedte a hatalmi színjátékot, és úgy döntött, itt az ideje, hogy beszámoljon róla, mi történt. Remélte, hogy ha most nem tagadja meg az információkat Scrimgeourtól, a férfi leszáll majd róla, és végre békén hagyja.

- Miniszter úr, McGalagony professzor! Kérem, kövessenek! Elmondom mit történt, és megmutatom önöknek Voldemort holttestét.

Többen érdeklődve léptek közelebb szavai hallatán, de a miniszter pillantása nyilvánvalóvá tette, hogy az invitálás szigorúan csak kettőjükre vonatkozott.

Miközben Madam Pomfrey ellátta a sérülteket, Harry, McGalagony professzor és Scrimgeour a tanáriból nyíló festményen keresztül felkeresték a Titkok Kamráját.

Harry a lehető legrövidebbre fogta beszámolóját.

- Perselus Piton a Főnix Rendje kémekeként értesített minket a Roxfort elleni támadás lehetőségéről, így kiesztünk egy tervet. Eljátszottam a csalétek szerepét, hogy ide csalogassuk Voldemortot, aki mindenáron végezni akart velem. Piton professzor kiábrándítás leple alatt rátámadott a Sötét Nagyúrra. Nem volt könnyű dolga, mert kemény ellenállásba ütközött, és a harcban ő is súlyosan megsérült, végül mégis sikerült kimondania rá a halálos átkot.

- Ez túl egyszerűen hangzik - csóválta a fejét hitetlenkedve a miniszter. - Biztos vagy benne, fiam, hogy Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén ezúttal valóban eltávozott az élők sorából? Hiszen azt terjesztette magáról, hogy halhatatlan - faggatta, miközben a megégett tetemet fürkészte.

- Valóban tartozik némi előzmény az eseményekhez - helyesbített Harry, látva, hogy Scrimgeourt nem lehet ilyen könnyen meggyőzni. Nem akarta nagydobra verni, hogy több horcrux is létezett, ezért igyekezett óvatosan fogalmazni. Megkönnyebbülten gondolt rá, hogy kimondott varázslataikat nem ellenőrizhetik, hiszen a pálcáik porrá égtek. - Voldemort sok évvel ezelőtt horcruxot készített magának. - A miniszter arca elsápadt a hallottaktól. - Ezért nem halt

meg tizenhét évvel ezelőtt, amikor édesanyám áldozatának köszönhetően visszapatant rólam a halálós átok. Dumbledore professzor sokáig kutatott Voldemort, azaz Tom Denem múltja után, és megsejtette a titkát. Piton professzort küldte el kémkedni a halálfalók közé, hogy megtalálja a gyenge pontját, és az ő útmutatása alapján sikerült elpusztítanom a horcruxot. Teljes titokban kellett dolgoznom, mert ha Voldemort tudomására jut, mit keresek, a terv kudarcot vallott volna. Piton segítségével sikerült megtalálni és megsemmisíteni a kígyójában, Naginiben lévő kiszakított lélekdarabot. Miután Voldemort újra halandóvá vált, a halálós átok végre végezhetett vele. Amikor szellemként kiszakadt belőle a lelkének lenyomata, a barátaim tartották fogva, amíg végrehajtottam rajta is a horcruxot elpusztító varázslatot. Se élőként, se szellemként nem térhet vissza soha többé. A testét Ron gyújtotta lánggra, mert még holtában is félelmet keltő volt.

- Elég hihetetlen történet - mormolta maga elé a miniszter.

- Ez kétségtelen, uram. Ha kívánja, hallgassa meg a barátaim vallomását is, akik jelen voltak, amikor megsemmisült még a testet elhagyó szellem is - tette hozzá Harry, kiadva utolsó aduját. Remélte, hogy a férfi nem fog élni a javaslattal, hiszen akkor fény derülne arra is, amit nem akart nagydobra verni. Saját személyének valódi jelentőségét szerette volna titokban tartani a nyilvánosság előtt. - A pálcám, és Piton professzor pálcája elégett Voldemort saját lefegyverző varázslatától. A professzor az ő sötét mágiával készült pálcáját használta, ami megmérgezte mindenkit a vérszerinti gazdáján kívül. A varázslatot még el tudta végezni, de már haldoklott, amikor sikerült kimenekítenem innen. Nem tudom, túlélte-e a pálcák mérgeit.

A miniszter alaposan végigvizsgálta Mardekár Csarnokának minden szegletét, és figyelmesen megszemlélte az alapítók ereklyéit. McGalagony professzor beszámolt a helyiség történetéről, és arról, hogy szeptemberben az évnnyitóval egybekötve akarta felavatni az Alapítók Termét.

A miniszter gondolatai azonban már máshol jártak.

- Mr. Potter, szeretném, ha a többiekkel együtt részt venne az elfogott halálfalók tárgyalásán, és vallomásával elősegítené, hogy minden bűnükért meglakoljanak. - Harry szorosan összefonta a karjait maga előtt, és nem válaszolt. - A jelenléte sokat nyomna a latban - fűzte hozzá Scrimgeour egy mély sóhaj után, kissé kelleltenül.

- Sajnálom uram, de nem tehetem. Nem tanúskodom egyikük ellen sem. - Határozottan megrázta a fejét. Az igazgató és a miniszter egyaránt meglepetten nézett rá. - A többiek éppen annyira tisztában vannak velem, mit műveltek a halálfalók, mint én. Egyetlen tárgyaláson vagyok hajlandó tanúskodni, ám ott is csak a vádlott védelmében teszek vallomást - magyarázta Harry. - Perselus Piton ártatlan minden eddig ellene felhozott vádban, és amióta én megszülettem végig Voldemort uralma ellen harcolt.

- De hiszen megölte Albus Dumbledore-t! - méltatlankodott Scrimgeour.

- Bizonyítékaim és tanúim vannak rá, hogy Piton professzor az igazgató úr közvetlen utasítására cselekedett, és ezeket a megfelelő helyen fel is sorakoztatom majd. Ha azt szeretné, hogy együttműködjem önnel a minisztérium tekintélyének helyreállításában, tegyen meg nekem néhány dolgot: Még ma vonja vissza a körözést és a vérdíjat, amit Piton fejére kifizűzött!

A miniszternek egy hang sem jött ki a torkán, csak kidüledt szemekkel meredt a fiúra.

- Ennyit megtehet, ha már én is megtettem, ami tőlem tellett - folytatta Harry, és színpadiasan Voldemort földi maradványaira mutatott.

- Rendben. Intézkedni fogok - préselte ki a választ összeszorított fogai között a miniszter. McGalagony professzor alig tudta elrejtetni elégedett mosolyát. - Mi lenne a másik dolog?

- Ne marasztalja el a Főnix Rendjének tagjait. Fogja fel olyanak, mint amilyenek a muglik polgári védelmi szervezetei. Ezek az emberek önként feláldozták volna akár az életüket is a Roxfort védelmében, amely a brit varázsvilág legfontosabb intézménye a Mágiaügyi Minisztérium és a Gringotts mellett. Képzelve el, milyen harag zúdult volna magára, ha hagyta volna elpusztulni. Arról nem is szólva, hogy akkor most Voldemort kezében lennének a varázslók gyermekei és a mágiaoktatás lehetősége is.

Scrimgeour komoran nézett a fiú szemébe. Végre ráébredt, hogy a Kis Túlélő nem csak egy eszközként felhasználható reklámfigura. Túl sok mindenben igaza volt a fiúnak, és ez ellen nem tehetett semmit.

- A két aurort akikre céloz, és a Weasleyket nem fogom elbocsátani az állásukból. A többit még meggondolom. - A férfi tekintetében ravasz csillogás költözött. - Mit kapok mindezért cserébe?

- Adok egy nyilatkozatot a Prófétának, amelyben beszámolok Voldemort haláláról, hogy megnyugtassam az embereket. Tudtukra adom, hogy a minisztériumnak komoly szerepe volt a halálfalók elfogásában, és a béke visszaállításában. Ezen felül közzéteszem, hogy megbízom a Wizengamot halálfalók felett hozandó, igazságos ítéletében, amit persze kész vagyok megcáfolni, ha később az ellenkezőjét tapasztalnék. Visszaszerzem magának az emberek bizalmát, vagy legalábbis megteszem, ami tőlem telik. A többi már magán múlik.

- Megegyeztünk - felelte a miniszter, és látszott rajta, hogy ismét nyeregben érzi magát.

Harry is elégedett volt vele, hogy elérte, amit akart. Amikor kifelé indultak, eszébe jutott még valami.

- Uram, lenne még egy dolog.

A miniszter ingerülten fordult vissza.

- Mit akar még kicsikarni, Mr. Potter?

- Semmit, miniszter úr, csak szolgálnék egy jó tanáccsal. Azt javaslom, hogy a nyilvánosság előtt óvatosan kerüljön el minden utalást a horcruxok létezésére vonatkozóan. Gondolom, ön sem akarja, hogy újra köztudatba kerüljön mire képes a legsötétebb fekete mágia.

A férfi rámeredt egy pillanatra, mérlegelte a hallottakat, azután bólintott.

- Akkor hát maradjon köztünk, mi történt valójában. A nyilvánosság számára majd egy egyszerűsített változatot találunk. - A miniszter az igazgatónőhöz fordult. - Van valami, amit tudnia kell, Minerva. Dolores Umbridge már nincs abban a helyzetben, hogy továbbra is várományosa lehessen a Roxfort igazgatói székének. Az egyetlen igazgatójelölt immár ön. Azt hiszem, ezután nem fog meglepetést okozni majd a felügyelőbizottság döntése.

- Köszönöm, hogy tájékoztatt. Elmondaná, mi történt?

- Még tartanak a vizsgálatok. Egyelőre nem árulhatok el semmit - felelte Scrimgeour, elzárkózva a további kérdések elől.

Harry biztos volt benne, hogy hamarosan úgyszólván kiszivárognak, mi történt. Az ikrek és Ron talán máris kiszedték Percyből, ha tud valamit a dologról.

Harry a bejárati csarnok romjai között csatlakozott a többiekhez. Elbúcsúzott a barátaitól, és a lelkükre kötötte, hogy ne említsenek részleteket Voldemort lelkének megsemmisüléséről. Ron és Hermione szívesen faggatták volna a történetekről, de Harry minden magyarázatot későbbre halasztott. Alig várta, hogy elszabaduljon a sok gratuláció és vállveregetés elől, melyre egyáltalán nem tartotta magát érdemesnek.

Győzködte magát, hogy csak Ginnyért tér vissza Dumbledore Menedékébe, de amikor Aberforth oldalán átlépte az otthonos hangulatot árasztó előszoba küszöbét, legbelül úgy érezte, mintha hazatért volna.

Azonnal Harry szobájába siettek, de Piton még mindig nem tért magához. Ginny mellette bóbiskolt a karosszékekben, Spotty pedig hangos dorombolással, boldogan szaladt üdvözölni őket.

A fiú puha takarót terített a lányra, majd Aberforth mellé lépett, aki eközben felmérte a bájitalmester állapotát.

- A légzése és a pulzusa rendben van. Azt hiszem, minden rendben lesz - jelentette halkán a varázsló.

Harry fellélegzett. Hirtelen erőt vett rajta a fáradtság, és a falnak dőlve lehunyta szemeit.

- Úgy látom, te is elég kimerült vagy - fordult felé Aberforth, és a fiúnak nagyon jólesett, hogy nem kezdte el faggatni a történetekről. - A mai nap után mindenkire ráfér a pihenés.

A varázsló pálcájának néhány intésére a szoba fala valamivel odébb csúszott, helyet biztosítva a következő pillanatban odavarázsolt heverőnek.

- Reggel találkozunk - búcsúzott fáradt mosollyal, és Spottyval a nyomában elhagyta a szobát.

Harry elővette Voldemort pálcáját, és óvatosan az új fekvőhelyre lebegtette a mélyen alvó Ginnyt. A karosszéket egy praktikus varázslattal kissé megnagyobbította, összegömbölyödött rajta, és hamarosan pihentető, álomtalan álomba merült.

A kelő nap vöröslő sugarai épp, hogy csak beszűrődtek a függöny résein, amikor Perselus Piton felébredt.

Pocsékul érezte magát. A feje hasogatott, minden porcikája fájt, szájában furcsa, fém íz érzett és csak nehezen tudta összeszedni a gondolatait. A Cruciatus átok utóhatásai ismerősek voltak számára, de biztos volt benne, hogy ezúttal valami más is történt.

Igyekezett felidézni legutolsó emlékeit.

„... Voldemort holtan rogyott össze, és ő utolsó erejével megragadta a sötét mágus elejtett varázspálcáját, hogy segítségül hívja vele Harry barátait...”

Értetlenül állt a történetek előtt. Akárhogy erőlködött, nem tudta felidézni, mi történt azután. A sötét pálcá gyilkos mérgének halálosnak kellett volna lennie, hiszen az ellenszert már nem tudta bevenni.

A félhomályt fürkészve alaposan szemügyre vette, hol van. Felismerte Harry szobáját, és észrevette a kuporogva alvó fiút, aki még álmában is a sötét pálcát szorongatta, nehogy illetéktelen kezekbe kerüljön.

A bájitalmester megingott egy pillanatra a fegyver láttán. Természetesen bízott az általa készített, különleges bájitalban, melyet a harc előtt megitatott Harryvel, mégsem volt teljesen biztos benne, mi lett a belső küzdelem kimenetele.

Vajon felébredt Harry testében az utolsó lélekdarab? Ki került ki győztesen a harcból? Az a fiú a fotelben valóban Harry Potter? Mi van, ha ő immár Voldemort, aki csak bitorolja Harry testét?

Gépiesen a pálcája után nyúlt a párna alá, de már a mozdulat felénél ráébredt, hogy az még a Titkok Kamrájában porrá égett Voldemort varázslata nyomán. Libabőr futott végig egész testén, és kellemetlenül kiszolgáltatottnak érezte magát.

Hirtelen furcsa nesz vonta magára figyelmét, és megpillantotta a szoba túlsó sarkában, álmában nyújtózkodó Ginny Weasleyt.

Piton a kémkedéssel töltött hosszú évek alatt kitapasztalta, hogy a Sötét Nagyúr mennyi mindenre képes, mégsem hitte azonban, hogy egy pillanatra is törődött volna a lány és az ő megmentésével. A gyanú azonban még mindig ott motoszkált benne, miközben azon törte a fejét, miképpen bizonyosodhatna meg arról, kinek a lelke uralja most a fiú testét.

Óvatosan megpróbált felülni, de megdermedt a mozdulat közepén, amint tekintete meztelen alkarjára tévedt. Egy pillanatra nem kapott levegőt a döbbenettől, majd szíve szélesebben kezdett vágatni mellkasában, látva, hogy a halálfalókat megbélyegző sötét jegy eltűnt a bőréről.

Tehát megtörtént! Harry győzött, és Voldemort halott! - villant belé a felismerés.

A megkönnyebbülés és felszabadulás határtalan érzése töltötte el. Végre! Nem köti hűségeskü többé a Sötét Nagyúrhoz. Évek óta nem tapasztalt, szokatlan érzelmek lettek úrrá rajta, ám az örömmámor szinte fojtogató hullámát szokatlan üresség követte.

Annak ellenére, hogy a minisztérium még mindig körözte, úgy érezte, a lelke végre újra szabad. Arról azonban sejtelve sem volt, mit kezdhetne a szabadságával. Évek óta utasítások erdejében élt, mindig mások tűzték ki elé a célokat. Fokozatosan kezdett tudatosulni benne, hogy immár semmi létezik abból, amiért tizenhét éven át minden percét feláldozta. Nincs tovább kémkedés, nincs titkos küldetés, nem lesz több jelentés és beszámoló, cselszövés vagy harc, még bájtaltan tanítás sem ostoba diákoknak a Roxfortban.

Némán fürkészte a békésen alvó fiút, aki egész gyermekkorában a gonosz ellen harcolt. Megérdemli, hogy felnőttként végre rémálmok nélkül élhessen - gondolta kissé irigykedve.

Már Potternek sincs szüksége rá többé. Senkinek nincs szüksége ezentúl a képességeire... - gondolta keserűen.

Nem értette, mit keres itt. Se kutyája, se macskája, neki egyszerűen meg kellett volna halnia ott a Titkok Kamrájában, hiszen már megtette, amit kellett. Végrehajtotta az utolsó feladatot. A legfontosabbat.

Egy cseppet sem kívánta a bonyodalmat, melyeket a túlélés jelentett: Vádak, hírverés, gyalázkodás, pocskondiázás, megaláztatás és végül úgyis az Azkabanban köt majd ki. Nem hiányzott neki ez az egész.

Tekintete ismét végigsiklott a két fiatalon, és eltűnődött, vajon mi lett a Roxfortban dúló harc további kimenetele.

Ha már így alakult, meg kell tudnia, mi történt pontosan - morfondírozott magában, elterelve nyomasztó gondolatait.

Szinte mezítelennek érezte magát varázspálca nélkül, ezért leküzdve fájdalmait felkászálódott, hogy magához vegyen egyet. Tudta, hogy enélkül még a saját szobájába sem jut be, így hát körülnézett a helyiségben. Tekintete keserű fintorral futott át a Harrynél lévő sötét pálcán, és helyette a lányét vette kölcsön, amit az óvatlanul az asztalon felejtett.

Csendben elhagyta a szobát. Mire saját ágyához ért, már alig állt a lábán. Az éjjeliszekrény fiókjában megtalálta, és magához vette az alibi pálcát, amit keresett. Kémként és halálfalóként be kellett biztosítania magát, ezért természetesen volt egy tartalék pálcája is, amivel sosem hajtott végre sötét, vagy kompromittáló varázslatokat.

A férfi kiválasztott egyet a fiókjában szép rendben sorakozó számos bájtaltos üvegese közül, és felhajtotta a tartalmát. Ginny pálcáját egy varázslattal - mely a közismert *Invito* ritkábban használt ellentéte volt -, visszaküldte a tulajdonosához, majd szédelegve az ágyára rogyott.

Néhány pillanat múlva mély, gyógyító álomba merült.

Mivel Piton teljes egészében átaludta a másnapot és az azt követő éjszakát, a többiek sem hagyták el a házat. Felváltva ellenőrizték a férfi állapotát, és amikor nem voltak mellette, figyelőbűbájok segítségével tartották szemmel, várva, hogy végre magához térjen.

Harry és Ginny a lehetőségekhez képest élvezték az együtt töltött időt. Aberforth társaságában, közösen főztek és étkeztek, miközben jól szórakoztak az idős varázsló fanyar humorú anekdotáin, melyek elterelték figyelmüket az átélt szörnyűségekről.

Este, amikor kettesben nézték a nap vöröslő fényében tündöklő rózsákat a kertben, végre szóbahozták a közelmúlt eseményeit. A levegőt betöltő rózsaszállat, mintha valami ősi varázslat lenne, könnyebbé tette, hogy szembenézzenek a nyomasztó titkokkal. Harry beszámolt kedvesének mindarról, amit Dumbledore professzor kérésére, és a küldetés sikere érdekében eddig el kellett titkolnia. Elmesélte elejétől végéig a jóslatot, a horcruxok megszerzését és elpusztítását, Piton esküjét, és a varázslatot, mely most már örökké összekapcsolja őt a komor férfival. Végül azt is megosztotta vele, ami a Titkok Kamrájában történt Voldemort és közte.

Amikor már nem voltak titkai Ginny előtt, sokkal jobban érezte magát. A lány, akit hónapok óta gyötört a kíváncsiság boldogan fogadta kedvese nyíltságát. Most, hogy már nem vetült rájuk a halál árnyéka, végre nyíltan vállalhatták a kapcsolatukat.

Később, amikor az idős varázsló társaságában vacsoráztak, Mrs. Weasley mosómedve alakú patrónusa ragyogott fel a konyhaasztal közepén, üzenetet hozva az Odúból. Az asszony aggódva sürgette Ginny hazatértét, és egyben meghívta Harryt és Aberforth-t magukhoz másnap estére, vacsorára. Ginny szinte repkedett a boldogságtól, ezért Harry nem akarta szóbahozni, aggodalmait: Vajon hogyan fog majd reagálni a mindig aggodalmaskodó Mrs. Weasley, ha kiderül, hogy ők ketten szeretik egymást? Harry még jól emlékezett Ron első reakciójára...

Már végeztek az evéssel, és éppen rendet raktak a konyhában, amikor újabb patrónus tűnt fel előttük, ismét ezüstös fénnel ragyogva be a konyhát. Ezúttal McGalagony professzor értesítette őket, hogy másnap délután, az Odúban újra összeül a Főnix Rendje.

A következő nap reggelén a konyhaasztalon találták a Reggeli Próféta és a Hírverő legfrissebb számát.

Harry azonnal felkapta az egyiket és végigfutotta a hatalmas betűkkel írt főcímekeket. Elsősorban azok a hírek érdekelték, melyek újdonságot jelentettek számára, így türelmetlenül átlapozta a Voldemort haláláról és a Roxfort megtámadásáról szóló oldalakat. A következő hírek érdekesebbnek tűntek. Harry szemei mohón falták a sorokat, Ginny pedig a válla fölött áthajolva olvasott.

ÓRIÁSOK ÉS DEMENTOROK TÁMADTAK A MUGLIKRA LONDONBAN

TEGNAP DÉLUTÁN A MUGLIK EGYIK LEGNAGYOBB TÖMEGET VONZÓ SPORTESEMÉNYÉN, A NEMZETI FUTBALLKUPA DÖNTŐJÉN ÓRIÁSOK ÉS DEMENTOROK SEREGE TÁMADTA MEG A WEMBLEY STADIONBAN ÖSSZEGYÜLT NYOLCVANEZER NÉZŐT.

A TÁMADÓK NÉHÁNY PERC ALATT HATALMAS PUSZTÍTÁST VITTEK VÉGHEZ. RENGETEG MUGLI MEGHALT A TÁMADÁS ELSŐ HULLÁMÁBAN, MIRE A MÁGIAÜGYI MINISZTERIUM AURORJAI RUFUS SCRIMGEOUR SZEMÉLYES VEZÉNYLETE ALATT MEGJELENTÉK A HELYSZÍNEEN. NEHEZÍTETTE A HELYZETET, HOGY A STADION FELETT KÖRÖZŐ TÖBB SZÁZ DEMENTORNAK KÖSZÖNHETŐEN TELJES FEJETLENSÉG ÉS PÁNIK TÖRT KI A NÉZŐTÉREN. BÁR A VARÁZSTALAN EMBEREK NEM LÁTHATTÁK A DEMENTOROKAT, DE A LELKÜKRE GYAKOROLT HATÁS ÖNMAGÁBAN IS SOKKOLÓ VOLT. HÁLA A WEASLEY VARÁZSVICC VÁLLALAT EGYIK LEGÚJABB ÖNVÉDELMI TERMÉKÉNEK SIKERÜLT AZ AUROROKNAK KIEGYENLÍTENI AZ ESÉLYEKET. A PATRÓNUS GÖMBÖK, MELYEK EGY HETE MINDEN AUROR ALAP-FELSZERELÉSÉNEK SZERVES RÉSZÉT KÉPEZIK, SIKERESEN ELŰZTÉK A DEMENTOROKAT. AZ ÓRIÁSOKAT MÁGIKUS HÁLÓKKAL KÖTÖZTÉK MEG, ÉS TETTÉK ÁRTALMATLANNÁ A MINISZTERIUM EMBEREI, MAJD LÁTHATATLANNÁ TÉVE ELRŐPTETTÉK ÖKET A HELYSZÍNRŐL. A SEBESÜLTEKET A SZENT MUNGÓ VARÁZSNYAVALYA ISPOTÁLYBA SZÁLLÍTOTTÁK. A KÁROK HELYREÁLLÍTÁSA, ÉS A MUGLIK EMLÉKEINEK MÓDOSÍTÁSA MÉG MOST IS TART.

Harry a következő oldalra lapozott, ahol ismét talált érdekes olvasnivalót.

FENRIR GRAYBACKET HOLTAN TALÁLTÁK A TILTOTT RENGETEGBEN”

TUDJUKKI LEGELVETEMŰLTEBB TÁMOGATÓINAK EGYIKE KÖZTUDOTTAN A FÉLELMETES HÍRŰ FENRIR GRAYBACK VOLT. A VÉRFARKAS, FAJTÁJÁNAK KÖZVESZÉLYES PÉLDÁNYAIT A HALÁLFALÓK ÜGYÉNEK SZOLGÁLATÁBAN ÁLLÍTOTTA, ÉS FELHASZNÁLTA ÖKET A VARÁZSVILÁG MEGFÉLEMLÍTÉSÉRE.

ÓRIÁSI MEGKÖNNYEBBÜLÉS MINDANNYIUNK SZÁMÁRA, HOGY A ROXFORTBAN VÍVOTT HARC SORÁN EZ A FÉLELMETES FENEVAD VÉGRE KILEHELTE SÖTÉT LELKÉT.

RUBEUS HAGRID, AZ ISKOLA MÁGIKUS LÉNYEK GONDOZÁS TANÁRA, AKI VADŐRI SZOLGÁLATOT IS TELJESÍT, A CSATA MÁSNAPJÁN TALÁLT RÁ A VÉRFARKAS ISMÉT EMBERI ALAKOT ÖLTÖTT TETEMÉRE A TILTOTT RENGETEGBEN. ÁLLÍTÁSA SZERINT TÖBB SÚLYOS NYAKTÁJI HARAPÁS ÉRTE, ÉS VÉGÜL ELVÉRZETT. A SÉRÜLÉS FELTEHETŐLEG MEGVADULT ÉS KISZÁMÍTHATATLANNÁ VÁLT TÁRASAINAK EGYIKÉTŐL SZÁRMAZHATOTT. A FENEVAD FAJTÁRSAINAK LEGTÖBBJE IS HASONLÓ SORSRA JUTOTT, UGYANIS ÖKET A KENTAUROK NYILAI PUSZTÍTOTTÁK EL, AMIKOR TÖMEGES BETÖRÉST KÍSÉRELTEK MEG A KASTÉLYBA.

Talált még két érdekességet, amit csak futólag említették meg,

DOLORES JANE UMBRIDGE MÁGIAÜGYI ÁLLAMTITKÁRT FELFÜGGESZTETTÉK

AZ IFJABB OLLIVANDER ÚJRA MEGNYITOTTA APJA VARÁZSPÁLCA ÜZLETÉT AZ ABSZOL ÚTON

Fintorogva leejtette a lapot az asztalra, és felvette helyette a Hírverőt.

Legnagyobb meglepetésére majdnem a szám teljes egészét Luna Lovegood írása töltötte ki. A lány részletesen beszámolt a Roxfort elleni támadás napjának minden fontos részletéről, sőt interjúkat is közölt néhány résztvevővel a történetekről. Harry innen tudta meg, hogy az ikrek több közismert halálfalóval együtt ártalmatlanná tették Draco Malfoyt is, milyen hősiiesen harcolt Neville a halálfalók ellen, és elolvasta Ron beszámolóját is Voldemort haláláról. Megnyugodva állapította meg, hogy bár barátja rettentően élvezte, hogy ezúttal ő állt a figyelem középpontjában, mégis pontosan annyit árult el az olvasóknak, amennyiben megegyeztek.

Az utolsó oldal alján megemlégték még Stan Shunpike kiszabadulását, sőt végül azt is megszellőztette a lap, hogy Dolores Umbridge váratlan felfüggesztése szoros kapcsolatban állhatott a roxforti eseményekkel. Mr. Lovegood bátran leírta, hogy az iskolaigazgatói szék várományosaként az államtitkár asszonynak nem volt érdeke, segítséget nyújtani riválisának, hiszen passzivitásával sokkal inkább a saját malmára hajthatta a vizet.

Harry összehajtotta az újságot, és továbbadta Aberforth-nak, aki épp végzett a Próféta olvasásával.

Az újságok alatt egy cédula hevert az asztalon.

„A laborban vagyok. P.”

Harry meg sem lepődött, hogy a figyelő bűbajok nem jeleztek semmit. Nem is csoda, hiszen Piton évtizedes rutinjával könnyedén kijátszotta őket, s lám máris felkelt az ágyból.

Harry egyedül lépett be a bájitallabor ajtaján. Nem tudta mire vélni, hogy Piton a munkaasztalnál állt, és - mintha mi sem történt volna -, hátra sem nézve, zavartalanul darabolta tovább a bájitaltan összetevőket.

- Segíts aprítani! - utasította a fiút, és Harry ezúttal szó nélkül engedelmesskedett. A férfi mellé lépett és nekilátott a munkának.

Miért hittem, hogy valaha is megváltozik? - morfondírozott magában fél szemmel a másikra pillantva. A varázsló arcéle komor maszkként rajzolódott ki az üst alatt lobogó lángok fényében. Piton mogorva volt, mint általában, de Harry érezte rajta, hogy valami megváltozott.

- Mit fogunk készíteni? - kérdezte Harry valamivel később, hátha sikerül valamiféle beszélgetést kezdeményeznie.

- A speciális főzetek mindkettőnk készletéből elfogytak - felelte a férfi, és a közeli polcon árválkodó, intarziás ládika felé intett, mely Harryének pontos mása volt. Ahogy felpillantott, egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük.

Néhány másodpercig képek árasztották el a fiú elméjét, azután a varázsló elszakította tőle pillantását, és ingerülten hátat fordított neki.

Harry dermedten állt. Olyasmint látott a férfi szemeiben, amit azelőtt sohasem: Perselus Piton félt.

Értetlenül nézett körül, hátha sikerül magyarázatot találnia a férfi szokatlan lelkiállapotára. Letette a kést, és ösztönösen a szívére téve a jobb kezét felidézte az iménti pillanatot, miközben a másik hátát fixírozta.

A kettejük között fennálló kapcsolat hatására egy pillanatra megszedült az elméjébe áradó érzelmektől. Azután egyszer csak megértette.

A korai kelés, a rutinszerű bájitalfőzés, a mogorvaság, a büntetőmunkára jellemző hangulat... nem más, mint megrögzött ragaszkodás a megszokott napi tevékenységekhez, hogy ne kelljen szembenézni a változással.

Segíteni akart a férfinak, de sejtelve sem volt róla, mit tehetne. Bárki mással könnyebb dolga lett volna.

Tisztában volt vele, hogy akármit is mond, feltehetőleg ledorongolják, vagy rosszabb esetben, egyszerűen kipenderítik innen. Ez pedig egy lépéssel sem viszi őket előrébb.

Úgy döntött, belemegegy a játékba, amíg nem jut eszébe valami megoldás. Nem szólt semmit, hanem visszatért a munkájához, és arra koncentrált, hogy a lehető legjobban teljesítse a rá kiosztott feladatokat.

Egész délelőtt némán dolgoztak, és már majdnem dél volt, mire úgy tűnt, elkészültek az aznapra tervezett munkával. Előttük szépen sorakoztak a különböző bájitalokat tartalmazó fiolák, mögöttük pedig sorban álltak az üstök, melyekben a főzetek még utolsó összetevőik hozzáadásának idejére vártak.

Piton végre bedugaszolta az utolsó üvegsét, és a fiúra rá sem pillantva az ajtó felé indult.

- Uram! - A varázsló keze már a kilincsen volt. Megállt, de nem nézett hátra. - Szeretném megköszönni, amit tett. Ismét megmentette az életemet. Ha akkor nem hív segítséget, már egyikünk sem lenne életben.

A férfi csak állt mozdulatlanul.

- Azt hittem, érdekelni fogja, mi történt, miután elveszítette az eszméletét... - folytatta felbátorodva Harry.

- Nem kellett volna - szólalt meg végre Piton. Mély hangja üresen, kimerülten csengett.

- Tessék?

- Ott kellett volna hagynod.

- Miről beszél? - döbrent meg Harry. A kijelentés teljesen váratlanul érte. - Azok után, amin az utóbbi időben keresztülmentünk, amit értem, a Roxfortért, és a varázsvilágért tett, hagynom kellett volna meghalni? Maga megbolondult!

Piton tekintete elsötétedett. Éjfekete szemeiben gyilkos indulat égett, ahogy a fiú felé fordult.

- Nem kértem, hogy tedd meg! Ennyi volt a feladatom, nem több. Megtettem és kész. Vége. Mehetsz vissza a barátaidhoz, és a kedvesedhez az Odúba. Legjobb lesz, ha örökre elfelejted, hogy valaha is létezett Perselus Piton!

A bájitalmester lassan felemelte pálcáját, és Harry már pontosan tudta mik a szándékai.

- Ne tegye! - ellenkezett, és felemelt kézzel lépett előre egy lépést. - Ha törli az emlékezetemet, azzal nem lesz jobb a helyzete. Kérdéseim vannak, amelyekre csak maga tud felelni, és továbbra is szükségem van a segítségére.

- Csak nem azt akarod, hogy tanúskodjam a halálfalók ellen? Bármelyikük megteszi helyettem, hogy befeketíti a társait az aurorok kényszere, vagy hitegetései hatására. Ott vannak a pálcáik és az emlékeik. Ha te tanúsítod miket tettek, biztos, hogy azonnal elítélik őket.

- Nem fogok ellenük tanúskodni, és magának sem kell. Igaza van. A pálcáik és az emlékeik elég bizonyítékkal szolgálnak, és mindezt csak tetézheti, ha egymás ellen fognak vallani. Nem erről van szó. - Harry mély lélegzetet vett, mielőtt folytatta. - Még nincs lezárva minden. Segítenie kell kitalálni, mennyit hozzak nyilvánosságra a Titkok Kamrájában törtétekről. - Piton tekintetében először csillant meg némi érdeklődés. - Nem akarom, hogy megtudják, hogy én voltam az utolsó horcrux - folytatta. - Amíg élek rettegnének tőlem, mert nem értenek meg.

A férfi végre újra a szemébe nézett, és elengedte a kilincset. Lassú, vontatott mozdulattal elővarázsolta két széket, és helyet foglalt az egyikén.

- Mi történt pontosan, miután elküldtem a vészjelzést? - kérdezte teljes figyelmével a választ várva.

Harry megkönnyebbülten ült le vele szemben. Sorra elmesélt mindent a belsőjében zajló küzdelemről, Ginny medáljáról, Voldemort megégett holttestéről, a lélek megsemmisítéséről, és a halálfalók elleni harc további eseményeiről. Piton figyelmesen hallgatta, és szóról-szóra elisméltette vele, mit mondott a Nagyúr haláláról Scrimgeournak.

- Tehát azt akarod, hogy senki se tudjon róla?

- Egyedül Ginnynek meséltem el az igazat, ezen kívül szeretném, ha Ron és Hermione is tisztában lenne vele. Ők már valószínűleg így is sejtenek valamit.

- Akkor csak Bill Weasley emlékezetét kell módosítanod. Képes vagy rá, hiszen velem is megtetted, amikor kértem.

- Nekem ez nem fog menni. Bill átoktörő és SVK tanár. Nekem nincs rutinom az ilyesmiben. Azonnal kiszúrná, ha gyanúsán viselkedem, ezért kell magának megtennie. McGalagony professzor ma estére gyűlést hívott össze. Ki kell használnunk az alkalmat!

Piton elgondolkodva meredt a fiúra néhány pillanatig.

- Megteszem.

- Köszönöm.

A férfi felállt, egy pálcintéssel eltűntette a székeket, és kilépett az ajtón.

- Tudja, ez nagyon sokat jelent nekem- szólt utána a folyosón Harry. - Azt hiszem, ezután is szükségem lesz a segítségére még néhány dologban

- Ne szórakozz velem, Potter! Mit akarsz még tőlem? - fortyant fel a bájitalmester.

- Maga is hallotta, amikor a szavamat adtam, ezért el kell intéznem, hogy Mrs. Prince kísértete továbbra is Hollóháti Hedvig ereklyéjének közelében lehessen. Ezen kívül el kell hoznom ide Dumbledore professzor festményét, hogy a dolgozósoba falára kerüljön a felesége portréja mellé. Hogy felvegyenek az aurorképzésre, le kell tennem a RAVASZ vizsgát bájitaltanból, és hiába haladtam jól az utóbbi néhány hónapban, hét évet nem lehet ennyi idő alatt behozni. A legfontosabb azonban az, hogy mindenki előtt tisztázni szeretném a maga helyzetét. Azt akarom, hogy senki ne merje elítélni azért, amit Dumbledore professzor utasítására követett el.

Ezúttal Harry fordított hátat a megrökönyödött bájitalmesternek, és mielőtt az rázúdíthatta volna ellenvetéseit, sietve eltűnt a rózsakert irányába, ahol Ginnyt és Aberforth-t sejtette.

Harry, Ginny, Piton és Aberforth egy órával a gyűlés kezdete előtt érkeztek az Odúba. Az idős varázsló csatlakozott Mr. Weasleyhez, a többiek pedig Ron és Hermione társaságában visszavonultak az egyik emeleti kiszobába.

A megfelelő óvintézkedések után Harry részletesen beszámolt barátainak a Titkok Kamrájában történt események valódi hátteréről. Ron döbbenet hallgatta a fiút, és már nem érzett többé lelki furdalást, amiért meggondolatlanul felgyújtotta a legnagyobb sötét mágus holttestét. Hermione - vele ellentétben -, nem volt meglepve igazán. A lány már régóta sejtette, hogy valami hasonlóan borzalmas titok lappanghat Harry furcsa viselkedésének hátterében.

Bill Weasley üdvözlésekor a csoportos kavarodásban Pitonnak sikerült feltűnés nélkül végrehajtania rajta az emlékmódosító varázslatot, így a fiatalember ettől kezdve nem emlékezett rá pontosan, hogy Voldemort lelke Harry testéből szakadt-e ki, sokkal inkább úgy rémlett neki, mintha a Ron által felgyújtott holttestből tűnt volna elő. A mindig gyanakvó Rémszem szerencsére késve érkezett, így senkinek nem tűnt fel ez az apró incidens.

A gyűlésen egyszerre volt gyászos és ünnepélyes a hangulat. A súlyos sérültek kivételével, akiket még mindig a Szent Mungóban ápoltak, majdnem mindenki jelen volt. Mundungus Fletcher és Irma Cvikker állapota sokat javult az ápolásnak köszönhetően, és úgy festett, már túl vannak az életveszélyen.

Dedalus Diggle, Elphias Dodge és Emmeline Vance azonban olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy a jól képzett gyógyítók sem tudtak rajtuk segíteni. Néma csendben emlékeztek meg róluk, miután felsorolták érdemeiket és hősi tetteiket, melyeket a Rend szolgálatában véghezvittek.

Minerva McGalagony ünnepélyesen bejelentette, hogy ez a Főnix Rendjének utolsó ülése. Reményét fejezte ki, hogy a jelenlegi miniszter végre felnőtt feladatához, és nem lesz szükség rá, hogy ismét harcolni kényszerüljenek a varázsvilág és a Roxfort diákjainak védelmében.

Harryt és Pitont egyaránt nyomasztóan érintette, hogy ezek után hősként emelte ki őket a rend feje, és felkérte mindkettőjüket, hogy avassák be a többieket is a Titkok Kamrájában történetekbe.

A jelenlévők fokozott érdeklődése ellenére mindkét beszámoló igencsak szűkszavúra sikerült, és Harry már alig várta, hogy végre felszólítsák Percyt, hogy beszéljen ő is a saját szerepéről.

A fiatalember tőle szokatlanul szerényen vázolta a hallgatóságnak a minisztériumban történeteket:

Mint kiderült, a csata napján Percy Dolores Umbridge-nek segédkezett, ugyanis folyamatosan közreműködött az államtitkár iskolaigazgató-jelöltségi kampányában. A muglik elleni támadásakor a miniszter személyesen vezette a helyszínré az aurorokat, és az államtitkár vette át a válsághelyzet kezelését. Percy mindenben a boszorkány segítségére volt, irányítva a sérültek elhelyezésétől kezdve, az óriások láthatatlanná tételén át, a muglik tömeges emléktörlésének megszervezéséig mindent, amíg jelentés nem érkezett a Roxfort elleni halálfaló támadásról.

A segélykérés hallatán Umbridge kegyetlen kacajban tört ki, és a zsupszkulus-postával érkezett üzenetet azonnal megsemmisítette. A nő reakciója teljesen megdöbbenette a fiatalembert, aki szintén tanúja volt a Minerva McGalagony hangján hallható segélykérésnek. Umbridge ahelyett, hogy a minisztérium védelmére hátrahagyott aurorkülönítmény élén azonnal Roxmortsba hoppanált volna, korlátolt és önző céljainak érdekében néhány kárörvendő megjegyzésen kívül nem kívánt tenni semmit. Passzivitásával valójában halálra ítélte a Roxfort védőit.

- Nem küldünk nekik segítséget? - kérdezte Percy kissé bizonytalanul.

- Mindenkinek meg kell vívni a saját harcát - felelte alattomos mosollyal Umbridge, majd kifejtette, hogy mindez természetesen ismét Harry Potter számlájára írható. - Megérdemlik, hogy a saját kárukön okuljanak, akik Harry Potter mellé álltak.

A fiatalember tisztában volt vele, hogy két bátyja, öccse és húga az iskola falai közt harcolnak a halálfalókkal, és úgy sejtette, hogy szülei is kiveszik a részüket a küzdelemből. Bármennyire is elhatárolta magát családjá politikai állásfoglalásától, most csak arra tudott gondolni, hogy mindannyian életveszélyben vannak.

Umbridge önhittségében, és a fejlemények feletti örömeiben észre sem vette, amikor a fiatalember a háta mögé került, és elkábította. Percy először üzenetet küldött a miniszternek, majd mint a válsághelyzetet kezelő boszorkány helyettese, utasította az aurorokat, hogy kövessék. Szerencse, hogy éppen időben érkeztek, hogy letartóztassák a birtokot éppen elhagyni készülő halálfalókat. Az államtitkárt azonnal felfüggesztették, és vizsgálat indult ellene hivatali mulasztás és tömeges életveszély okozásának vádjával.

A rend tagjai, és a teljes Weasley család tapsviharral ismerték el Percy hősiességét, visszafogadva őt maguk közé.

- Tanárnő, nem tudja véletlenül mi történt Peter Pettigrew-val? - kérdezte végül Ron, akit különösen érdekelt, mi lett a sorsa hajdani házikedvencének. - A csata során senki nem találkozott vele, és úgy tudom, a foglyok között sem volt.

- Nos, Mr. Weasley, biztosíthatom róla, hogy ezentúl nem kell sem kémkedésétől, sem árulásától tartanunk: az illető elnyerte végső büntetését.

- Mégis, megtudhatnánk, hogy mi lett vele? - kapta fel a fejét kíváncsian Harry, aki nagyon remélte, hogy szüleinek hajdani árulója valóban megbűnhődött tetteiért.

- A végső harc után még egyszer ellenőriztem a Tekergők Térképén, hogy minden halálfalót elszállítottak-e már az aurorok - kezdett bele a történetbe McGalagony professzor. - Azonnal észrevettem a rajta Peter Pettigrew ide-oda cikázó nevét, akit furcsa módon senki nem látott a harcolók között. A térkép szerint a Titkok Kamrájában rejtőzött el, ezért utána indultam. Aggódtam, hogy valami bajt csinál, ugyanis akkor még nem érkezett meg a minisztériumi auror különítmény, hogy Voldemort tetemét a elszállítsa. Macska alakban álcáztam magam, és osontam le a tanáriból, hogy feltűnés nélkül becserkéshessem az évek óta körözött árulót. A patkány képében rejtőzködő animágus a néhai Voldemort elszenesedett teteme mellett kuporgott. El akartam fogni, ezért visszanyertem eredeti alakomat, hogy varázsolhassak, amikor észrevettem és szélsébeben eliszkolótlam. Mire elővettem a térképet, és utána siettem, már csak annyit láttam, hogy Mrs. Norris, Fric macskája jóízűen nyalogatja a szája szélét miután elfogyasztotta Voldemort hajdani kegyencét. Már csak egy farkinca tanúskodott róla, hogy patkányt vacsorázott. Az etikátlan nyilatkozataiért nemrég elbocsátott gondnok macskája ugyanis visszatért a kastély falai közé, élő példaként arra, amikor egy macska valóban a házhoz hűséges, nem pedig az őt etető emberhez.

Beszámolója végeztével az igazgatónő mindenkinek megköszönte a sokéves kitartást, önfeláldozást és feltétlen hűséget, mielőtt végleg feloszlatta volna a Főnix Rendjét.

- Remélem, ezentúl mindegyikükkel barátként, békében és jó egészségben találkozhatom majd. Köszönök mindent Albus Dumbledore és a Roxfort minden valaha volt és leendő tanára és tanulója nevében.

Ezen az estén az Odú meghittent otthonos konyhájában olyan sokan ülték körül a vacsoraasztalt, hogy tértágító bűbajt kellett alkalmazni, hogy mindannyian elférjenek. Mrs. Weasley az egybegyűlteket körül serénykedett, és sorra eléjük lebegtette az ínycsiklandó illatokkal árasztó fogásokat. Ahogy végigpillantott az asztaltársaságon, időnként előkapta kockás zsebkendőjét, és mosolyogva megtörölgette könnybe lábadt szemeit.

Hosszú idő óta először volt együtt a teljes Weasley család, és azok, akiket családtagnak tekintettek.

Mindenki jókedvűnek tűnt. Gratuláltak McGalagony professzor végleges igazgatói kinevezéséhez, valamint Billnek és Fleurnek, akik végre bejelentették, hogy gyermeket várnak. Gabrielle a nővére mellett ült, és egyedül ő nem tűnt meglepettnek. Mint kiderült, már régebben tisztában volt Fleur állapotával, ezért maradt mellette a Roxfortban Lunával együtt, akinek valahogy eszébe sem jutott elhagyni a kastélyt, és csatlakozott a francia lányhoz.

Harry és Ginny egymás mellett ültek, és csak a vak nem vette észre, ahogy szikrázik közöttük a levegő.

A fiú másik oldalán Píton foglalt helyet. Morózus arccal, kívülállóként vett részt a vacsorán, pedig a többiek - talán most először -, igyekeztek úgy kezelni, mintha mindig is közöttük tartozott volna. Aberforth Dumbledore Minerva McGalagony mellett étkezett, aki csak rövid ideig tudott maradni, hiszen minden idejét lefoglalta a Roxfort helyreállításának irányítása, és az elhalasztott vizsgák megszervezése.

Tonks és Lupin szintén ezen az estén jelentették be az eljegyzésüket, ami újabb alkalmat jelentett Hagridnak, hogy ismét fazék méretű poharának fenekére nézzen. Öccse, Gróp hatalmas méretei miatt csak a kertben kaphatott helyet, azonban ez látszólag cseppet sem zavarta, mivel teljesen lekötötte, hogy két uja közé csippentve a fák csúcsa felett a távolba hajigálja a kerti törpéket.

Hermione szülei Muriel nénit hallgatták, aki hangosan kiabálva hajdani iskolai élményeivel szórakoztatta őket. Charlie és az ikrek Ront ugratták, mivel Hermione felajánlotta, hogy a nyár folyamán segít neki felkészülni az szeptemberre halasztott RAVASZ vizsgákra.

Szokatlan módon, ezúttal egyikük sem köszöri a nyelvét Percyn. A fiatalember láthatóan zavarban volt, hogy családja ilyen szívélyesen visszafogadta annak ellenére, ahogy éveken át viselkedett velük szemben. Különösen Harry Potter pillantását kerülte.

A vacsora után még a búcsúzás is kedélyes hangulatban telt. Ezúttal nem árnyékolta be félelmek az elválást, hogy vajon találkoznak-e még ezekben a vészterhes időkben. Csupán Harry barátait és Ginnyt keserítette el a hír, hogy a fiú úgy döntött, visszatér Dumbledore Menedékébe. Nehezen fogadták el a döntését, hogy csak a hétvégéket fogja velük tölteni a nyár folyamán. A Weasley szülők is lelkesen bizonygatták, hogy szívesen látják, sőt, akár örökre az Odúba is költözhet. Harrynek jólesett a kedvesség, de nem akart visszaélni vendégszeretetükkel, hanem nehéz szívvel ugyan, de kitartott eredeti elhatározásánál.

Rengeteg tennivalója volt még, amitől csak elvonta volna a figyelmét kedvese állandó közelsége.

Scrimgeour küldött neki állandó, korlátlan belépőkártyát a minisztérium könyvtárába, és Kingsley is felajánlotta a segítségét Piton védelméhez.

Harry tisztában volt vele, hogy talán nehezebb harc áll előtte, mint amikor Voldemorttal kellett megküzdenie. Ezúttal nem elég, hogy szembe kell szállnia a minisztériummal, az ellenséges közvéleménnyel, és a bosszúszomjas halálfalókkal, hanem még Pitont is meg kell győznie arról, hogy van értelme harcolniuk a férfi szabadságáért.